

Pri nas pa straši. Preteklo noč sem slišala, kako je stopicalo po hodniku. Vrata so se tiho odprla, v mojo sobo je stopila bela žena, hlad se je širil po sobi in — — in.«

»Joj,« so zaklicali otroci in tudi Metka, kajti parkelj na polici je neugnano godrnjal in stegoval jezik prav do kolen.

Po dolgem odkritosrčnem trudu se je Metka končno le odvadila grde lažnosti. Parkelj na polici je imel vedno in vedno manj dela, končno je bil popolnoma miren in zadovoljen. Še bolj zadovoljni, da, srečni so bili Metkine starši. Ona pa je bila vsa blažena, da je končno premagala slabo navado.

Manica Komanova

Ledene rože — čestilke božiča

Ko je tisti čas v revnem in mrzlem hlevcu betlehemskem zagledal luč sveta naš Odrešenik, je njegovo rojstvo počastilo vesoljno stvar-

stvo. Človeštvo ga je molilo, živina ga je skušala ogreti, divje zveri so ustavile krvavo morijo in se plaho

Jasnega čela in veselih oči je hodila v šolo, se igrala s prijateljicami in se hvaležno dobrikala dobrim staršem. Še celo parkeljna je imela rada. Ni se ga več bala, saj ji je pomagal, da se je poboljšala. Prijela ga je, pobožala in pri tem nehote pritisnila na skrit gumb, sprožila se je vzmet, dvignila parkeljno glavo. V glavi je bilo pisemce sv. Miklavža:

Ljuba Metka! Ker si se odvadila lagati, Ti podarjam sladčice, ki jih boš našla v parkeljnovem telesu. Na veselo svidenje na predvečer mojega godu. Zbogom, dobro dete — Tvoj Miklavž.

bližale hlevcu, ptički so žvrgoleli najlepše melodije in vrhovi dreves so se priklanjali k tlom.

Veličastvo svetega trenutka je občutila celo mati zemlja, ki se je v nemem spoštovanju nalahno stresla v svojih temeljih. Ta tresljaj pa je vzbudil mile rožice, ki so spavale v prsti, pokriti z debelim snegom.

Pa so zaželele tudi rožice k svojemu novorojenemu stvarniku, da bi mu okrasile siromašno posteljo.

A kako naj pohite k njemu, nebogljenke male, ko še niso bile v kalu in sta jih tiščala v zemljo sneg in mraz!

In so poslale rožice samo svoje želje, svete in čiste, ki so prodrle zemljo in sneg in plavale kot lahen dih proti malemu Jezusu.

Ko so priplavale v bližino Gospoda, so v svetem spoštovanju in polne ljubezni poljubile okno revnega hlevca in oj, čudo — na oknu so se pojavili najlepši beli cvetovi... ledene rože, odposlanke v zemlji spečih cvetk...

Ledene rože — rože božične, čestilke Gospodove, pozdravljene, pozdravljene!